פאול הרועה

הונגריה

יום אחד הוביל רועה את הצאן שלו למרעה, כשפתאום מצא ילד קטן, שהונח על העשבים על ידי מישהו אכזרי, שכנראה לא רצה לטפל בו.
הרועה אהב ילדים ולקח את הילד לביתו, נתן לו לשתות הרבה חלב וגידל אותו. כשהילד הגיע לגיל ארבע-עשרה היה כבר חזק ויכול היה לעקור אלונים כאילו היו עשבים שוטים. לפאול, כפי שהרועה קרא לו, נמאס לחיות בבית והוא יצא לעולם הרחב לחפש את מזלו. הוא הלך כברת דרך ארוכה ולא פגש שום דבר שיכול היה לעניין אותו, עד שהגיע למקום בו עמד אדם שסרק עצים, כאילו היה זה פשתן.
"בוקר טוב ידידי" אמר פאול "נראה לי שאתה אדם חזק מאוד.!"
האיש חדל לעבוד "אני סורק עצים" אמר בגאווה "ומשאלתי הגדולה ביותר היא להיאבק עם פאול הרועה."
"הלוואי שכל המשאלות שלך תתגשמנה בקלות כמו זו" ענה הנער. הוא תפס את האיש וזרק אותו בכוח עד שזה שקע באדמה עד ברכיו. אך הוא קם מיד שוב, תפס את פאול וזרק אותו עד שפאול שקע עד החגורה באדמה. אבל אז בא תורו של פאול וסורק העצים שקע באדמה עד הצוואר. "זה מספיק!" קרא "אני רואה שאתה איש חזק. הבה נהיה ידידים."
"טוב מאוד" ענה פאול והם המשיכו ללכת ביחד.
בדרך פגשו אדם שמחץ בידיו אבנים כאילו היו אלה אגוזים.
"בוקר טוב" אמר פאול בנימוס "אתה באמת אדם חזק."
"אני איש המוחץ אבנים" ענה זה "והמשאלה הגדולה ביותר שלי היא להיאבק עם פאול הרועה."
"הלוואי שכל המשאלות שלך תתגשמנה

בקלות כמו זו, כי אני פאול הרועה ואתאבק איתך מיד." המאבק התחיל ואחרי זמן קצר האיש הודה שפאול גבר עליו וביקש להצטרף אליהם. מאז שלושתם המשיכו ללכת ביחד. בדרך פגשו אדם שלש בידיו ברזל כאילו היה זה בצק.
"בוקר טוב" אמר פאול "נראה שאתה אדם חזק."
"אני לש ברזלים" ענה ההוא "ואני רוצה להתמודד עם פאול הרועה."
"אז נתחיל מיד" ענה פאול וגם כאן הוא גבר על היריב, והם המשיכו עכשיו ארבעתם. בצהריים הם הגיעו ליער ופאול עצר פתאום.
"אנו שלושה נלך לחפש ציד" אמר"ואתה, סורק העצים, תישאר כאן ותכין לנו ארוחה טובה."
סורק העצים התחיל מיד לבשל וכשהארוחה הייתה כמעט מוכנה הופיע לפניו גמד קטן, בעל זקן מחודד. "מה אתה מבשל?" שאל "תן לי קצת מזה."
"אתן לך מכה בגב אם תרצה" ענה סורק העצים. הגמד לא ענה, אך כשהאוכל היה כבר מוכן תפס את סורק העצים, זרק אותו על הארץ, אכל את כל מה שהיה בסיר והסתלק. סורק העצים התבייש מאוד והתחיל לבשל קצת ירקות, אך הם עדיין לא היו מוכנים כשהציידים חזרו. הם אמנם התלוננו על כך שהארוחה לא טעימה, אך הוא לא סיפר להם על הגמד.
מוחץ האבנים נשאר לבשל למחרת, ואחריו לש הברזל, וכל פעם הופיע הגמד ואכל את הכל.
ביום הרביעי פאול אמר להם "ידידי, מוכרחה להיות סיבה כלשהי למה הבישול שלכם כל כך גרוע. עכשיו אתם תצאו לצייד ואני אשאר לבשל."
הם יצאו, ורק השתעשעו במחשבה מה מצפה לפאול.
פאול התחיל מיד לבשל וכשהירקות התבשלו יפה בסיר הופיע שוב הגמד וביקש קצת מהאוכל. "לך מכאן!" קרא פאול ותפס את המחבת. הגמד רצה לתפוס אותו בבגד, אך

פאול החזיק אותו בזקן, קשר אותו חזק לעץ גדול, כך שזה לא יכול היה לזוז, והמשיך בבישול.
הציידים באו מוקדם, סקרנים לראות איך הסתדר פאול ולהפתעתם הארוחה הייתה מוכנה.
"אינכם שווים כלום" אמר פאול "לא יכולתם להתגבר על גמד קטן. אחרי שנגמור את הארוחה אראה לכם מה עשיתי איתו."
הם גמרו לאכול ופאול הוביל אותם לעץ אליו קשר את הגמד. אך כשהגיעו למקום לא מצאו שם גמד וגם לא עץ כי הגמד עקר אותו עם שורשיו וברח, כשהוא גורר את העץ אחריו.
ארבעת הידידים הלכו בעקבות סימני הגרירה והגיעו לבור עמוק. "כאן הוא בוודאי נכנס" אמר פאול "ואני אלך אחריו. ראו, הנה סל מתאים שבו אוכל לשבת וגם חבל, כדי שתוכלו להוריד אותי. כך ארד למטה וכאשר אמשוך בחבל תוציאו אותי מהר."
הוא נכנס לסל, וידידיו הורידו אותו לבור. כשהגיע לתחתית יצא מהסל והביט סביב.
הוא מצא את עצמו בעמק נהדר, מלא דשאים ונחלים, ובו טירה מפוארת. דלת הטירה הייתה פתוחה והוא נכנס פנימה. לקראתו באה נערה יפהפה, ואמרה לו לברוח משם, כי הטירה שייכת לדרקון בעל ששה ראשים, שגנב אותה מביתה והביא אותה לעמק התת-קרקעי זה.
פאול לא היה מוכן לשמוע והודיע כי אין הוא מפחד מהדרקון, יהיו לו ראשים כמה שיהיו.
אחרי זמן קצר הגיע הדרקון וכל שיניו חרקו בששת ראשיו למראה הזר.
"אני פאול הרועה" אמר הצעיר "באתי להיאבק בך ומאחר שאני ממהר, מוטב שנתחיל מיד."
"טוב מאוד" ענה הדרקון, אבל אני רוצה קודם לאכול דבר מה. והוא התחיל לאכול סלעים גדולים אחדים, כאילו היו אלה עוגות, וכאשר שבע, הציע אחד מהם לפאול. פאול לא אהב לאכול סלעים, אבל הוציא את סכין העץ שלו, חתך את הסלע לשניים וזרק על ראשי הדרקון. שניים מששת הראשים נמחצו כליל.

בנהמה גדולה קפץ הדרקון על פאול, אך זה זז הצדה ובמכה אחת הוריד אוד שני ראשים של הדרקון. אזי תפס את המפלצת בצווארה ומחץ את שני הראשים הנותרים בסלעים.
כשהנערה ראתה שהדרקון מת הודתה לפאול עם דמעות בעיניה אבל סיפרה לו ששתי אחיותיה נתפסו על ידי דרקונים עוד יותר גדולים וחזקים מזה שהוא הרג עכשיו.
פאול הבטיח שלא ישקוט עד שלא ישחרר גם את שתי הנערות האלה, וביקש מהנערה שתראה לו את הדרך.
היא הייתה מוכנה לכך, אך קודם נתנה לו מוט זהב וביקשה שיכה בו בטירה. הוא עשה כך והטירה הפכה לתפוח זהב, אותו יכול היה להכניס לכיס שלו.
אחר כך הם יצאו לדרך. לא לקח זמן רב והגיעו לטירה בו הייתה כלואה הנערה השניה, על ידי דרקון בעל שנים-עשר ראשים. הנערה שמחה כשראתה את אחותה חופשית ואת פאול והביאה לו מיד כותונת שיכלה לעשותו חזק פי שניים. רק הספיק פאול ללבוש את הכותונת כשהגיע הדרקון האיום והמאבק התחיל. קשה ואכזרית הייתה ההתמודדות, אך חרבו של פאול והכותונת סייעו לו ובקרוב שנים-עשרה הראשים של הדרקון מונחים היו על האדמה.
גם כאן הפך פאול את הטירה לתפוח זהב בעזרת מוט הזהב שלו ועם שתי הנערות המשיכו לחפש את הטירה השלישית.
הם מצאו את הטירה בקלות, והאחות השלישית הייתה עוד יותר יפה וצעירה משתיים האחרות. לדרקון שלה היו שמונה-עשרה ראשים, אך הוא השאיר את כולם בבית, פרט לאחד, אותו הפך לגמד בעל זקן ארוך.
ברגע שפאול הבין כי הדרקון האיום הוא הגמד שאותו קשר לעץ, רצה מאוד להרוג אותו. אך כשחשב על שמונה-עשרי הראשים החליט להיות זהיר. האחות השלישית הביאה לו כותונת משי, שעשתה אותו חזק פי עשר מה שהיה קודם. הוא לבש אותה ותוך רגע הטירה התחילה לרעוד כולה והדרקון הופיע

על מדרגות הכניסה.
"אכן, ידידי, אנו נפגשים שוב! התזכור אותי? אני פאול הרועה ובאתי להיאבק איתך ולשחרר ממך את הנערה."
"אני שמח לראותך" ענה הדרקון "הרגת את שני האחים שלי, ועכשיו תשלם על כך בחייך."
הדרקון חזר לטירה וחיפש את הכותונת שלו, אך זו הייתה כבר על גבו של פאול. נוסף על כך, הנערה נתנה לפאול ללגום מיין קסמים, שבדרך כלל נתן לדרקון כוח אדיר, ואת השארית שפכה מהכד ולדרקון לא נשאר כלום. תחילה הדרקון נבהל, אך התאושש מהר, אסף את שמונה-עשרי הראשים שלו ויצא לקרב.
"בוא" קרא כשהוא מתנפל על פאול. אך זה התכופף, זחל תחתיו, ובמכה אחת כרת שישה מהראשים שלו. אלה היו הראשים הטובים ביותר ותוך זמן קצר שאר הראשים התגלגלו על הארץ לידם.
ושוב הפך פאול את הטירה לתפוח זהב, אותו שם בכיסו. אחרי זה הם חזרו כולם למקום בו חבריו של פאול הורידו אותו בסל. החבל היה עוד מונח שם וגם הסל, אך זה היה קטן מדי ורק שלושת הנערות יכלו להיכנס לתוכו. לכן פאול נתן לחבריו להוציא את הנערות החוצה. למזלו הביש, שלושת ידידיו התרשמו כל כך מיופיין של הנערות ששכחו כלל על פאול, לקחו את הנערות איתם ועברו לארץ רחוקה. פאול, מלא כעס על כפיית-תודה זו, נשבע שיתנקם. הוא התחיל לחפש דרך כלשהי לצאת אל פני האדמה, אך הדבר לא היה פשוט כי היה גבוה מאוד. הוא התהלך בעמק תת-קרקעי חודשים רבים ולא מצא פתרון. אך יום אחד עבר על יד קן של גריפין גדול, שהשאיר את גוזליו לבדם. בדיוק כשפאול עבר בא ענן שממנו פרץ ברק והגוזלים היו בוודאי נהרגים אילו פאול לא פרס את מעילו מעליהם.
כשאבא גריפין חזר, הצעירים סיפרו לו איך פאול הציל אותם. הגריפין עף והשיג את פאול, הודה לו ושאל במה הוא יכול לפצותו

על העזרה.
"תביא אותי אל פני האדמה" ענה פאול.
הגריפין הסכים, אמר לפאול לעלות על גבו ועף איתו אל פני האדמה. לבקשתו של פאול הם המשיכו במעוף עד לעיר שאליו הגיעו שלושת החברים שלו והנערות. פאול ירד מגבו של הגריפין, הודה לו יפה ונכנס העירה. אחרי הטיסה הארוכה הוא היה עייף מאוד ותחילה נשכב לנוח, אך אחר כך קם והתחיל לחפש את הבחורים כפויי-הטובה. הם נבהלו מאוד כשראו אותו, כי חשבו שלעולם לא ימצא אותם. "לא תראו אותי יותר. לכו מכאן" אמר פאול, והם הסתלקו בחיפזון ופחד רב.
אחר כך פאול הוציא מכיסו את שלושת תפוחי הזהב ושם אותם במקומות היפים ביותר שאפשר היה למצוא בארץ זו. הוא נגע בהם במוט הזהב שלו והם הפכו שוב לטירות מפוארות. שתיים מהטירות הוא נתן במתנה לשתי הבנות הגדולות, ולעצמו לקח את הצעירה והיפה ביותר, התחתן איתה והם חיים שם עד היום.